

Privind înapoi cu mânie... chiar și de pe lumea cealaltă

Londra acestor zile ce premerg marilor exoduri vacanțiere s-a arătat ușor surprinsă de recentul serviciu de comemorare a dispariției cunoscutului dramaturg John Osborne, cel care, prin a sa **Privește înapoi cu mânie**, a dat tonul și titlul mișcării „tinerilor furioși” din deceniul al șaselea.

În stilul personal pe care a reușit să nu-l trădeze niciodată, Osborne a lăsat o listă de personalități marcante din teatrul britanic pe care le-a pus sub interdicția de a participa la această slujbă religioasă de cinci luni, găzduită recent de una dintre bisericile din centrul capitalei. Nu lipseau dintre cei „interziși” marele său coleg, dramaturgul Arnold Wesker, extraordinarul actor Albert Finney (din filmele „Tom Jones”, „Luther” etc.) sau fostul director al Naționalului, regizorul Peter Hall. Lista era completată cu un jurnalist cunoscut de la gazeta de după-amiază a Londrei, care a lansat într-un articol zvonuri cu totul neîntemeiate privind înclinațiile erotice ale lui Osborne.

Cei trei colegi de breaslă (Wesker, Finney și Hall) s-au făcut vinovați de diverse „delicte” de abuz de încredere: primul a lansat teoria că, la o recepție oferită de regina Elisabeta a II-a, Osborne ar fi venit beat, când, în realitate, evenimentul avea loc într-un moment în care afecțiunea de care suferea Osborne atinsese un stadiu cu totul critic; cel de-al doilea, actorul Albert Finney, a intrat într-o neelegantă dispută cu dramaturgul pe tema tantiemelor ce i se cuveneau acestuia pentru scenariile filmelor în care a jucat Finney; Peter Hall se presupune că nu a fost uitat de pe lista interzișilor fiindcă l-a ocolit cu asiduitate pe dramaturgul Osborne. Acesta a condamnat, de altfel, la boicot întregul Teatru Național în perioada când la conducerea acestuia s-a aflat (acum Sir) Peter Hall.

BOGDAN BERCIU

Caragiale din nou în Germania

apropos-theater
Bergisch Gladbach

Fasching

von
Ion Luca Caragiale

„a **propos-theater**” a luat ființă anul trecut, din inițiativa și sub conducerea unei actrițe românce stabilite în Germania, Lavinia Oltenau, absolventă a institutului bucureștean de teatru, cunoscută publicului românesc sub numele inițial, Lavinia Jemna.

După o primă experiență a acestei trupe cu piesa **Angajare de clown** de Matei Vișniec, Lavinia Oltenau, căpătând mai multă încredere în vocația ei regizorală, s-a încumetat să pună în scenă **D'ale carnavalului** de Ion Luca Caragiale.

(...) S-a spus că teatrul lui Caragiale ar fi intraductibil, prejudecată întărită de tălmăcirile existente, în majoritate nesatisfăcătoare. Programând în repertoriul stagiunii trecute **O scrisoare pierdută**, Teatrul Municipal din Baden-Baden a comandat o nouă traducere, care a funcționat foarte bine în spectacol. (...) Îmi amintesc că, în 1972, Teatrul de Comedie din București, participând la Săptămânile culturale vest-berlineze, a jucat **O noapte furtunoasă** fără traducere la cască, iar postul de radio RIAS din Berlin a spus: „Am descoperit în Caragiale un mare autor european”.

